

αφρίζω

αφρίζω, ρ. [<αρχ. ἀφρίζω <ἀφρός], αφρίζω. **1.** είμαι υπερβολικά θυμωμένος, υπερβολικά οργισμένος: «άφρισε μόλις έμαθε ποιος τον κατηγορήσε». **2.** (στη γλώσσα της αργκό) κλέβω: «όποιος άφρισε τον αναπήρα μου, να τον αφήσει αμέσως στο τραπέζι». **3.** διαλέγω, ξεχωρίζω το καλύτερο τμήμα από ένα σύνολο, παίρνω τον αφρό: «αν αφρίσεις τη μόστρα, τότε τι θα 'χω να δείχνω στους πελάτες μου;»· βλ. και λ. ξαφρίζω·

- αφρίζει ξαφρίζει, λέγεται σε περιπτώσεις που είμαστε υποχρεωμένοι να δεχτούμε ή να ανεχτούμε κάτι ανεξάρτητα από την επιθυμία μας, είτε μας αρέσει είτε όχι: «αυτό μας έλειπε να 'χεις και αντιρρήσεις, αφρίζει ξαφρίζει, αγόρι μου, θα το υποστείς και θα πεις κι ένα τραγούδι»·

- αφρίζει ξαφρίζει τον παρά μου έδωσα, βλ. λ. [παράς](#)·

- άφρισε απ' τη λύσσα του, βλ. λ. λύσσα·

- άφρισε απ' το θυμό του, βλ. λ. [θυμός](#)·

- άφρισε απ' το κακό του, βλ. λ. [κακός](#)·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας